

EN IK DAN? 2

Leesexemplaar

Eerste druk: oktober 2020

En ik dan? 2
Luc Descamps

Vanaf 13 jaar

© 2020, Luc Descamps en Van Halewyck
Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv
pelckmansuitgevers.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

D/2020/7104/84
ISBN 978 94 6383 238 0
NUR 284

pelckmansuitgevers.be

 pelckmansuitgevers.be  [pelckmansuitgevers](https://www.instagram.com/pelckmansuitgevers)  [PelckmansUitg](https://twitter.com/PelckmansUitg)

LUC DESCAMPS



EN IK
DAN? 2

Van Halewyck

INHOUD

1	Zonder oorlog	7
2	Zeedieren	13
3	Dolfijnen en bikini's	21
4	Niet zomaar een interview	26
5	Geen ijsblokjes	33
6	Onderbreken voor alle veiligheid	38
7	Zwemvesten en zuurstofmaskers	48
8	No habla hola	59
9	Suite	66
10	Obers en gel	73
11	Zoektocht onder de tafel	83
12	Marcelleke	94
13	Speech en ananas	101
14	Teleurstelling en olijven	108

15	Een nieuwe president	119
16	Walvissen en witte wijn	133
17	Oleanders en limonade	141
18	Pikant intermezzo	154
19	Wandeling op de maan	163
20	Chemische oorlogvoering	168
21	Brief	175
22	Vamos a la playa	180
23	Snorren en bierbuiken	196
24	Zwiepende banaan	208
25	Vlinders	215
26	Nachtelijke romantiek	224
27	Bekentenis	237

ZONDER OORLOG

‘VIND JE ZELF NIET dat je wat overdrijft, Edwin?’

‘Waarom? De vorige keer is het toch goed meegeval-
len? En heb ik Emma niet heelhuids thuisgebracht?’
vraagt mijn vader.

‘Daar gaat het helemaal niet om,’ legt mijn moeder
uit. ‘Ik bedoel, zo’n congres is iets voor volwassenen.
Wat kan een kind van vijftien daar gaan doen?’

‘Meer dan je denkt. Ik heb dat hotel eens gegoogeld.
Dat is dus echt top, hoor. Zes zwembaden, tennis- en
squashbanen, minigolf, animatie ... noem maar op.
Emma zal zich daar heus niet vervelen.’

‘En terwijl jij dan bezig bent met weet ik veel wat,
zit onze dochter daar zonder toezicht. Je laat een kind
van vijftien niet aan haar lot over. Waarom zou je haar
in hemelsnaam meenemen?’

Kun je geloven dat dit gesprek gewoon onder mijn
neus plaatsvindt? Mijn moeder noemt me zonder blik-
ken of blozen een kind en wat ik denk, telt blijkbaar
weer helemaal niet mee. Het is alsof ik terug word
gekatapulteerd in de tijd.

‘Nu kan ik toch even niet volgen, hoor,’ zegt paps. Hij heeft heel wat meer haar op zijn tanden dan vorig jaar, dat moet ik hem nageven. ‘Voor zover ik me herinner, verweet je me indertijd vooral dat ik te weinig initiatief nam en dat ik aan dingen werkte, waarvan nooit iets terechtwam. Je gaf me ook meer dan eens op mijn brood – en terecht – dat ik te weinig aandacht had voor onze dochter. Nu heb ik een boek uitgegeven, nu neem ik initiatief en nu is het weer niet goed.’

‘Daar gaat het helemaal niet om,’ zegt mijn moeder opnieuw, maar ik merk dat haar vastberadenheid tussen haar vingers wegglipt. Dat voelt ze zelf ook, want een paar ogenblikken lang zegt ze niets meer.

En zo zitten we daar aan tafel, een perfect stillevens van hoe het vroeger ooit was: vader, moeder en hun enige dochter rond de tafel. Alleen zijn vader en moeder niet meer samen en is de dochter van zeven intussen bijna zestien. Dat laatste is misschien wat overdreven, want het duurt nog langer dan een half jaar voor ik effectief zestien word, maar het gaat erom dat ik allang geen kindje meer ben. Ik durf me niet te moeien, maar in stilte supporter ik voor mijn vader. Hij is immers met het idee op de proppen gekomen om mij mee te nemen naar Tenerife. Hoe cool is dat? Eerst de VS en iets meer dan een jaar later vraagt hij me alweer mee op een fantastische reis. In een sms’je liet hij me weten dat hij was uitgenodigd op een internationaal schrijverscongres. Het boek *En ik dan?*, over onze avonturen in Californië, is zo goed onthaald in binnen- en buitenland dat hij in één klap een bekend auteur is geworden. De uitnodiging is met partner, maar aangezien hij alleen is,

stelde hij voor dat ik met hem mee zou gaan. Ik werd bijna gek toen ik zijn berichtje las – ik heb letterlijk in mijn kussen gebeten om niet de hele buurt bij elkaar te schreeuwen – maar besepte meteen dat mijn moeder me niet zonder slag of stoot zou laten gaan. De relatie met haar ex – mijn vader dus – mag dan wel ietwat minder vijandig zijn geworden sinds onze reis naar Californië, echt vriendschappelijk is ze nog niet. Mijn moeder heeft nog altijd de neiging om haar poriën af te sluiten met ijskristallen, zodra hij met een of ander idee op de propen komt om iets samen met mij te doen dat meer om het lijf heeft dan een bezoek aan een hamburgertent.

Tussen paps en mezelf gaat alles prima sinds onze reis. Ik heb echt het gevoel dat ik mijn vader daar in Californië heb teruggekregen en dat gevoel is niet meer weggegaan. Het idee om over onze roadtrip een boek te schrijven heeft hem na die reis niet meer losgelaten. Met een discipline die hij – volgens mijn moeder toch – nooit eerder aan de dag had gelegd, heeft hij zich aan het schrijven van ons verhaal gezet. Ik mocht het als eerste lezen en ik was eerlijk gezegd af en toe ontroerd door de eerlijkheid waarmee hij vader en dochter had geschetst. We zijn beiden zo herkenbaar in zijn verhaal. En hij kreeg gelijk: een uitgever zag er brood in en wilde het boek uitgeven. Meer nog, hij bood paps een mooi voorschot aan, nog voor er één exemplaar was gedrukt, laat staan verkocht.

‘Het mooie aan het hele verhaal is,’ zegt paps nu tegen mijn moeder, ‘dat mijn uitgever me heeft gevraagd of ik een vervolg wil schrijven. Hoe moet ik dat doen zonder opnieuw op reis te gaan met Emma?’

Paps voelt dat de defensie van mijn moeder begint te verzwakken en kiest resoluut voor de aanval. Ik ben trots op hem, want ik weet dat je met een afwachtende houding van mijn moeder niets gedaan krijgt.

‘Jarenlang heb ik op deze kans gewacht, Miranda. Ik weet dat ik de zaken vroeger niet zo goed heb aan-gepakt ...’

‘En dat is een zwaar understatement,’ komt mijn moeder nog even tussen, maar ik voel dat het eerder een laatste stuiptrekking is in een gevecht, waarvan ze nu al voelt dat ze het zal verliezen.

‘Maar dat boek betekent echt een geweldige doorbraak in mijn carrière. Hoe je het ook draait of keert, je kunt er niet meer omheen dat ik nu echt een auteur ben. En dat heb ik voor een groot deel te danken aan onze meid hier.’

Hij schenkt me een dankbare glimlach, die ik graag beantwoord. Voor één keer vind ik het niet erg om ‘meid’ genoemd te worden.

‘Tenerife is Amerika niet,’ sputtert mijn moeder nog tegen.

Wat een idiote opmerking is dat nu? Tenerife is zelfs veel dichterbij dan de Verenigde Staten, dus als argument houdt dat geen steek. Ze stelt me echt teleur. Van de ijskoningin had ik toch wat meer weerwerk verwacht, maar blijkbaar heeft ze geen zin om haar vernietigende commentaren boven te halen. Misschien ziet ze echt wel in dat mijn vader veranderd is.

‘Natuurlijk niet, maar het is eigenlijk gewoon Spanje, hè? Europa.’

‘Ik wil niet dat ze daar alleen op stap gaat, terwijl jij

aan een seminarie deelneemt.’

‘Natuurlijk niet. Zoals ik al zei is dat hotel groot genoeg en heeft ze daar genoeg omhanden om zich niet te vervelen. Uitstappen doet ze alleen in mijn gezelschap.’

Ik vind dat ik oud en wijs genoeg ben om zelf te bepalen wat ik doe, maar nu lijkt het me niet het geschikte moment om dat op te werpen. Mijn moeder kijkt naar Ed, die haar met een kleine beweging van zijn wenkbrauwen te kennen geeft dat hij niet van plan is zich te mengen in de discussie. Ze staat op het punt te zwichten en ik besluit dat de tijd rijp is om mijn duit in het zakje te doen.

‘Ik wil echt wel heel graag gaan, mams,’ zeg ik poeslief.

Ik voel zelf wel dat de tactiek die ik toepaste om onze vorige reis erdoor te krijgen, deze keer helemaal niet nodig zal zijn. Aan de andere kant herinnert mijn moeder zich die periode vast nog alsof het gisteren was en zal ze er zeker niet op uit zijn om een nieuwe koude oorlog in huis te ontketenen. Ik ben me er heel goed van bewust dat ik zowat alle troeven in handen heb.

Mijn moeder wringt wat met haar handen, alsof ze een denkbeeldige knoop in haar vingers probeert te ontwarren, een voorbode van de definitieve capitulatie. Ze zucht en kijkt eerst mij en dan mijn vader aan.

‘Goed dan,’ geeft ze eindelijk toe. ‘Maar je belooft dat Emma zonder jou het hotel niet uitgaat.’

Paps knikt instemmend, maar zijn antwoord gaat verloren in het lawaai dat ik maak, terwijl ik overeind spring en mijn moeder om de hals vlieg.

‘Dank je wel, mams,’ zeg ik. ‘Dit vind ik zó cool van jou. Ik ben zó blij!’

In één beweging begeef ik me naar de andere kant van de tafel en omhels mijn vader om hem te bedanken. Ik kan mijn geluk nauwelijks op: twee jaar na elkaar zo een fantastische reis mogen maken. Ik val echt met mijn gat in de boter.

2

ZEEDIEREN

‘EN DUS, NA HEEL wat getouwtrek heeft ze toegegeven.’

‘Ga weg!’

‘Best zielig eigenlijk, hoe ze zich probeerde te verzetten tegen het idee dat ik opnieuw met paps op vakantie zou gaan.’

‘Ga weg, zeg ik je!’ Amira is weer haar eigen opgewonden zelf. ‘Meen je nu echt dat je alweer op reis gaat met je vader? Nu, tijdens de krokusvakantie?’

‘Je doet alsof ik op het punt sta een misdaad te begaan.’

‘Moet ik dan rustig blijven, misschien?’ sputtert Amira tegen. ‘Mevrouw ging vorig jaar tijdens de kerstvakantie naar de VS, afgelopen zomer met haar moeder voor drie weken naar Spanje en nu weer naar Tenerife. O nee, ik ben niet jaloers. O natuurlijk, ik vind dat heel normaal. NOT!’

‘Kan ik het helpen dat mijn vader die kans krijgt?’

‘Heeft hij geen vriendin, die hij kan meenemen? Wordt het geen tijd dat hij zich een lief zoekt?’

‘Als hij nu liever zijn dochter meeneemt? We hebben

wat verloren tijd in te halen, hè? En je hoeft niet zo jaloers te zijn. Jouw ouders zijn tenminste nog samen.'

'O hoera! En dan kunnen we tijdens de vakantie gezellig thuisblijven met zijn allen.'

'Dat is ook niet waar.'

'Ach nee, dat klopt. Om de twee jaar naar Marokko ... op FAMILIEBEZOEK!' Dat laatste woord spuwt ze uit, alsof ze net in een bedorven vrucht heeft gebeten. 'Waarom kunnen mijn ouders toch niet gescheiden zijn?'

'Daar hoef je niet om te roepen, hoor.'

'Zegt mevrouw die binnen twee weken opnieuw op het vliegtuig stapt. Als ik je niet zo graag zag, zou ik je op dit eigenste moment ontvrienden. Ter plekke!'

'Ontvrienden in real life?' vraag ik met een scheef mondje.

'Ach, ik haat je, bitch,' zegt Amira.

'En ik zie jou ook graag,' lach ik.

'Nee, maar zeg nu zelf, dat is toch *ongefuckinglofelijk!* Hoe veel geluk ga jij nog hebben? Maar ik ben blij voor jou, hoor.'

'Ja, dat heb ik gemerkt' antwoord ik lachend.

'Echt waar. En zo cool van je vader dat hij jou wil meenemen. Vind je het niet erg dat jij daar wellicht de enige jongere zult zijn?'

'Pff, waarom zou ik? Ik vermoed dat de oudjes een hoop vergaderingen en toespraken zullen hebben, maar daar heb ik toch geen last van? Zon, zee en meer dan waarschijnlijk een paar knappe kerels in dat hotel. Ik zie het al helemaal zitten.'

'Dat kan ik geloven. Ik zal de boel hier wel recht houden ... alweer.'

‘Troost je, ik beloof dat ik je alles door app.’
‘Schrale troost, hoor. Maar graag, ik wil niets missen.’
‘Daar kun je op rekenen.’

Eerlijk gezegd vind ik het wel erg voor Amira. Natuurlijk gunt ze het mij, maar ik weet dat ze een moord zou plegen om ook eens een vakantie mee te maken, waaraan geen verplicht familiebezoek gekoppeld is. Volgens haar vader is er geen geld voor iets anders dan de tweejaarlijkse trip naar Marokko. Met vijf kinderen kan ik me daar wel iets bij voorstellen. Komt daar nog bij dat Amira de oudste is en op reis dus ook op haar jongere broertjes en zusje moet passen. Misschien krijg ik paps volgend jaar wel zo ver dat ze met ons mee mag op reis. Dat zou pas cool zijn! Nu ik er zo over nadenk is dat zelfs een fantastisch idee, al zeg ik het zelf. Ik hou het in mijn achterhoofd en zodra de gelegenheid zich voordoet, begin ik mijn vader te bewerken. Daar kan ik niet vroeg genoeg mee starten.

‘Blij?’ vraagt Ed als ik de woonkamer binnenkom.

Hij kijkt op van zijn geliefde bezigheid, modelvliegtuigjes bouwen. Bij het raam dat uitkijkt op de tuin staat een kleine, vierkante tafel, die hij steevast inpalmt om weer een nieuw gevechtsvliegtuig uit de Tweede Wereldoorlog in elkaar te knutselen. Onvoorstelbaar hoeveel verschillende tuigen er toen in de lucht hingen. Hij heeft al meerdere keren geprobeerd om zijn passie met mij te delen, maar mijn koele *ach zo's* en *amai's* die ik alleen maar uit beleefdheid uitte, hebben hem gelukkig doen inzien dat zowel modelbouw als WOII mijn geen barst interesseren. Dat ik me op een dag in

het midden van zijn uitleg omdraaide en gewoon de kamer uitliep, terwijl hij enthousiast met een propeller zat te zwaaien, heeft waarschijnlijk de doorslag gegeven. Sindsdien probeert hij mijn aandacht niet meer te trekken met een uiteenzetting over het vliegtuigje waar hij nu weer aan werkt. Hoeveel bemanningsleden er aan boord zaten, hoeveel machinegeweren een al dan niet draaiende geschutskoepel telde en hoe ver zo'n ding volgetankt kon vliegen, kom ik nu niet meer te weten en dat is maar goed ook. Ik geef toe dat ik toen misschien een beetje grof ben geweest, maar ik had echt geen zin om al die nutteloze kennis te moeten blijven aanhoren.

Afgezien van die ene hobby, waardoor je zou kunnen denken dat hij sinds zijn twaalfde is gestopt met evolueren, valt mijn pluspapa best mee. Met zulke dingen moet je een beetje geluk hebben, weet ik. Neem nu Sofie in mijn klas. Haar ouders zijn ook gescheiden en zij heeft sinds twee jaar een pluspapa. Als ik Sofie mag geloven, is hij een vervelende, irritante, zelfingenomen, betweterige bemoeial. Haar woorden, niet de mijne. In amper twee jaar tijd heeft hij zich de plaats toegeëigend die volgens Sofie nog altijd aan haar vader toekomt.

'Ik heb helemaal geen nieuwe vader nodig,' zei ze eens. 'Ik heb er een. Het is niet omdat die niet meer thuis woont, dat hij vervangen moet worden, toch? Gaat die nieuwe me nog een beetje controleren en proberen te bepalen wat ik wel en niet mag. Dan is hij bij mij toch aan het verkeerde adres, hoor.'

Ze was zo opgewonden, dat ik vermoedde dat er meer aan de hand was. Lang moest ik niet wachten op

een bevestiging van mijn vermoeden.

‘Trouwens, ik vind hem een vieze gluiperd,’ gooide Sofie eruit. ‘Gisteren kwam ik uit de badkamer in alleen mijn ondergoed en ik dacht dat zijn ogen uit hun kassen vielen. Zoals hij me aanstaarde!’

‘Teuw!’ reageerde Amira en met dat ene geluid drukte ze zowel walging als verontwaardiging uit. ‘Je moet hem aanklagen!’

‘O ja, natuurlijk,’ merkte Anaïs, een ander meisje van onze klas, schamper op. ‘Loop even naar de politie, Sofie, en zeg dat je stiefvader naar jou heeft gekeken toen je uit de badkamer kwam. Ik denk dat ze onmiddellijk een interventieteam sturen om hem te arresteren en levenslang op te sluiten.’

‘Moet ze hem dan gewoon laten begaan?’ wierp Amira tegen.

‘Ze kan zich misschien gewoon aankleden *in* de badkamer? Duh!’

En zo ging het nog een tijdje door. Ik wil alleen maar zeggen dat ik met Ed eigenlijk wel geluk heb gehad. Voor hetzelfde geld was mijn moeder gevallen voor de een of andere creep, die geilt op zijn tienerstiefdochter. In geen geval dus. Behalve zijn toch ietwat infantiele fascinatie voor modelbouwvliegtuigjes is er helemaal niets mis met Ed. Maar ik blijf het toch een vreemd toeval vinden dat mijn moeder, van alle mannen in de wereld, iemand heeft uitgekozen die nagenoeg dezelfde naam heeft als mijn vader. Het verschil tussen Edwin en Edward is echt niet zo groot en als ze Edward dan ook nog tot Ed afkort, zoals ze dat vroeger met Edwin – mijn vader – deed, wordt het helemaal loco.

Maar goed, zijn vraag dus.

‘Blij?’

Ik hoef hem niet te vragen waar hij het over heeft. Ik denk dat hij zelf maar wat opgelucht is dat het voorstel van paps deze keer niet heeft geleid tot een koude oorlog, die een normaal leven in dit huis opnieuw zo goed als onmogelijk zou maken.

‘Blij is nu al het understatement van het jaar, ook al zijn we nog maar februari,’ antwoord ik. ‘Ik mag binnen twee weken gewoon naar de zon!’

‘Terwijl je moeder en ik gewoon mogen doorgaan met werken,’ zegt hij lachend.

‘Noem jij dat werken?’ vraag ik met een blik op de minuscule vliegtuigonderdeeltjes, die hij voor zich heeft uitgestald.

Ogenblikkelijk heb ik spijt van mijn opmerking, want ik riskeer een uiteenzetting over Messerschmitts en Spitfires en wat er in WOII nog allemaal door het luchtruim vloog, maar gelukkig merkt Ed mijn gouden voorzet niet op.

‘Een vrije halve dag mag ik ook wel eens hebben, toch?’

‘Tuurlijk,’ antwoord ik vrolijk. ‘Ik heb binnen veertien dagen een hele week vrij en ik ga naar TENERIFE!’

‘Daar ben je nog nooit geweest, zeker?’

‘Wat dacht je zelf? Jij weet beter dan ik dat we elk jaar naar dezelfde plek in Spanje gaan. En voor jij hier kwam wonen, was dat niet anders.’

Daarmee laat ik meteen nog maar eens voelen hoe saai ik het vind dat ze nooit eens voor een andere reisbestemming kiezen. Ik kan maar proberen, hè?

‘Een heerlijk eiland, hoor,’ zegt Ed.

‘Ben jij er al wel geweest dan?’

‘Ja, vroeger, met mijn ex.’

Als ik me niet vergis, is dit de eerste keer dat ik hem iets hoor vertellen over de periode voor hij mijn moeder leerde kennen.

‘Wat je zeker moet doen, is een boottocht met de catamaran. Dat zul je vast geweldig vinden. Het zit daar vol walvissen en met wat geluk spot je ook dolfijnen.’

‘Walvissen?’

In gedachten zie ik al zo’n mastodont met zijn immense staart zwiepen. Als ik die kan vastleggen om op Instagram te posten, heb ik sowieso een pak volgers erbij, stel ik me voor.

‘Niet van die grote, kleinere. Indische grienden om precies te zijn. Moet je maar eens googelen. Maar doe jezelf een plezier en doe dat niet op je smartphone met dat minischerm,’ zegt Ed als hij merkt dat ik mijn smartphone al in de aanslag heb. ‘Zo’n prachtig dier verdient het om zo groot mogelijk weergegeven te worden. Ik vond het indertijd in ieder geval geweldig om die dieren in hun natuurlijke habitat te zien rondzwemmen. En als je dan nog het geluk hebt dat enkele dolfijnen opspringen naast je boot, kan het helemaal niet meer stuk, hoor.’

‘Ik google meteen eens. Bedankt voor de tip,’ zeg ik en ik maak me uit de voeten voor hij wikigewijs een spreekbeurt houdt over walvissen en dolfijnen. Ik ken hem.

Maar ik doe wel wat ik gezegd heb en neem zijn goede raad ter harte, een groot scherm dus. Op mijn kamer klap ik mijn laptop open en lees ik wat Wikipedia te vertellen heeft over de Indische Griend. Hij kan tot zes en een halve meter lang worden en vierduizend kilogram wegen. Kleintjes noemt Ed ze. Wat verder surfen leert me dat de griend lang niet de enige soort is die in de Canarische wateren te ontdekken valt. Van de meeste daarvan heb ik zelfs nog nooit gehoord. Ik moet paps beslist laten weten dat een tocht op zee absoluut op mijn verlanglijstje staat. Ik zal er dan maar niet bij vertellen dat de gevaarlijke orka zich soms in die wateren ophoudt, ook al is dat maar heel zelden het geval. Als hij dat hoort, mag ik waarschijnlijk zelfs niet op het strand komen.

3

DOLFIJNEN EN BIKINI'S

‘IK WIL MEE, IK wil mee, ik wil mee!’ roept Amira.

Het is zaterdag en we zitten op mijn kamer voor mijn laptop. Een beetje trots, alsof het om mijn huisdieren gaat, laat ik haar de foto's zien van de walvis- en dolfijnsoorten die in de zee rond de Canarische eilanden gespot kunnen worden.

‘Het is gewoon niet eerlijk. De enige dolfijn die ik ooit gezien heb, was in een dolfinarium toen we met de lagere school op uitstap gingen naar het Boudewijnpark in Brugge.’

‘Dat is niet waar,’ zeg ik.

‘Zou ik erom liegen?’

‘En twee jaar geleden dan? Je hebt me zelf verteld dat je een dolfijn hebt zien opspringen vanaf de overzet naar Marokko.’

‘O dat?’ zucht Amira.

‘Was het een dolfijn of was het er geen? Van pluche zal hij niet geweest zijn, hè?’

‘Goed dan,’ geeft ze toe. ‘Ik heb dus ooit één dolfijn in de zee gezien. Eén! Dat is niets in vergelijking met

die hele resem die jij me hier laat zien, hè.’

‘Op het internet, Amira. Wie zegt dat ik die ook in het echt zal zien? Mooie vriendin ben jij, hoor. Ik ben nog niet vertrokken en jij zit hier al stikjaloers te wezen.’

‘Je hebt gelijk. Sorry,’ reageert ze beteuterd. Om daar dan meteen opgewonden aan toe te voegen: ‘Maar ik wil wel een foto van elk beest dat je ziet.’

‘Deal,’ zeg ik en we bezegelen onze afspraak met een high five.

‘Ik wist niet dat er zo veel verschillende dolfijnsoorten bestaan,’ zegt Amira.

‘Het zal al een wonder zijn als ik er twee uit elkaar kan houden.’

‘Die potvis zul je anders wel herkennen, stel ik me voor.’

‘Tja, als ik een beest van ongeveer vijftig ton en pakweg vijftien meter of langer voor een dolfijn neem, dan scheelt er inderdaad iets. Die spotten zou pas helemaal geweldig zijn.’

‘Of een orka, die ineens opspringt voor je boot.’

‘Waarom niet?’ lach ik. ‘Jij kijkt te veel tv.’

‘Iets anders nu,’ zegt Amira. ‘Hoe zit het met je checklist? Heb je die al opgemaakt?’

‘Natuurlijk. Wil je hem zien?’

‘Affirmatief! Waar is die lijst?’

‘Momentje,’ zeg ik en ik klik de dolfijnen weg om een Word-document op het scherm te zetten.

Amira’s lippen bewegen, terwijl ze de lijst afgaat.

‘Bikini! Belangrijk!’ zegt ze. ‘Hoeveel heb je er?’

‘Daar vraag je me wat.’

In mijn hoofd begin ik te tellen, maar dat geef ik al gauw op. Ik loop naar mijn kast en trek een lade open. Daar liggen ze netjes bij elkaar. Mams gaat geregeld door mijn kasten om alles op orde te leggen. Ik zeur daar wel over, maar vind het tegelijkertijd wel handig. Op die manier vind ik tenminste iets terug.

‘Zo veel?’ vraagt Amira verbaasd. ‘Dat zijn er vijf, nee, zes! Wat moet jij met zo veel bikini’s?’

‘Ik vind dat leuk. Dan kan ik afwisselen.’

‘Leuk? Dat is toch pure verspilling!’

‘Verspilling nog wel?’ vraag ik.

‘Denk eens even na, Emma. Hoe oud ben je? Vijftien. Ben je al volgroeid? Nee. Volgend jaar zijn je borsten misschien een cup groter geworden en dan sta je daar met al die bikini’s.’

‘Dan zal ik er nieuwe moeten kopen, hè?’

‘Zie je wel, verspilling!’ roept Amira. ‘Je moet zuiniger leren zijn.’

‘Het is niet dat ik die zelf betaal, hè,’ werp ik tegen.

‘Jij krijgt dat gewoon?’ vraagt Amira ongelovig.

‘Euh, ja.’

‘Ik zal maar zwijgen voor ik helemaal misselijk word. In ieder geval,’ gaat ze in één adem door, dat zwijgen was dus echt maar figuurlijk bedoeld, ‘als je er toch zo veel hebt, neem je ze maar beter allemaal mee.’

‘Waarom?’

‘Waarom?’ herhaalt ze. ‘Omdat je geen twee dagen na elkaar in dezelfde bikini gezien wil worden als dat niet absoluut noodzakelijk is. Stel je voor dat daar een knappe kerel rondloopt. Je moet hem een reden geven om naar jou te kijken, hè.’

‘En wat als ikzelf die reden nu eens was?’

‘*Yieha! That’s the spirit!*’ roept Amira uit. ‘Volgens mij ga jij iets anders aan de haak slaan dan een dolfijn.’

‘Doe niet onnozel,’ lach ik.

‘Je zult wel zien. Je bent al mooi om naar te kijken en dan in die bikini’s ... Als ik een jongen was, zou ik het wel weten, hoor.’

‘Het is al goed. Doe maar normaal.’

‘Maar je stopt ze dus allemaal in je koffer,’ beslist Amira. ‘Die wegen toch zo goed als niks. Laat me eens kijken wat er nog allemaal op je lijst staat.’

Ze tekent goedkeurend vinkjes in de lucht, terwijl ze het lijstje overloopt.

‘Topjes, zorg dat je er genoeg meeneemt, zelfde redenering als bij de bikini’s.’

Ik knik, omdat ik geen zin heb om weer een hele argumentatie te aanhoren. Uiteindelijk doe ik toch mijn zin bij het inpakken.

‘En die taak voor Nederlands, heb je daaraan gedacht? Die moeten we onmiddellijk na de vakantie inleveren. Dan moet je die op voorhand maken,’ zegt Amira.

Ik kijk haar aan met een bedenkelijke frons op mijn voorhoofd.

‘Toch niet vergeten?’ vraagt ze. ‘Dat interview met een schrijver.’

‘Meen je dat echt?’ vraag ik.

‘Hoezo, meen je dat? Natuurlijk meen ik dat.’

‘Waar ga ik naartoe, denk je?’

‘Tenerife, duh!’